

[Anne Grete Holmsgård]

meget smukke tankegange i kristendommen, som den er formuleret i testamentet. Det synes jeg det kunne være interessant at diskutere herinde, for som jeg opfatter kristendommen, er den et budskab til de fattige, til de forfulgte, til de undertrykte. Hvis den ikke havde været det, var Jesus næppe blevet korsfæstet. Han blev netop korsfæstet, fordi han satte sig op imod de herskende, imod dem, der havde magten i samfundet på det tidspunkt. Han var ud til bens, han var kontroversiel, han var uønsket, han sagde og gjorde ting, som stred mod de almindelige flertalsnormer i samfundet.

Det synes jeg er meget sympatisk, men den danske folkekirke har mistet meget af det, der ligger i det kristne budskab. Den er, hvis man skal tage den under ét, blevet alt for kedelig, alt for trist.

Jeg ved godt, der er præster, der gør det anderledes, og som er engagerede i det at være præster og i at forkynde og fortolke, men i det store og hele vil jeg nu stadig væk mene, at når man går i kirke, kommer man ud fem centimeter kortere, og i virkeligheden burde det være sådan, at man var vokset fem centimeter, når man kom ud af en kirke. For har kirken en funktion i dag, skal den have en funktion, må det vel netop være den, der består i at være livgivende, så man tror på sig selv, tror på, at det kan nytte noget, tror på, at det budskab om lighed, som ligger i evangelierne, kan det nytte at slås for, så man kan se en sammenhæng mellem det budskab, der er 2000 år gammelt, og det samfund, vi har i dag.

Jeg synes, det er relevant at stille spørgsmålet, om folkekirken er den bedste til at varetage det, der ligger i kristendommen, nemlig lighedsfilosofien, filosofien om, som det hedder i evangeliet, at vi alle er Guds børn. Det er jo det, der betyder, at vi alle er lige.

Min egen opfattelse er, at den opgave varetager folkekirken ærlig talt ikke særlig godt. Jeg synes, den i alt for høj grad er en grå middelnorm. Heldigvis er der da præster, der ikke tilpasser sig den middelnorm. Jeg kan finde på to: den ene er Birte Andersen, den anden er Søren Krarup. Der er bestemt ingen af dem, der tilpasser sig middelnormen, og det synes jeg er udtryk for, at der i hvert tilfælde i nogle dele af kirken er liv. Der er nogle, der ikke tilpasser sig denne

grød. Hvis man først tilpasser sig, har kirken kun én funktion, og det er en undertrykkende funktion, det er at få folk til at tro på, at det, der foregår i kirken, er noget om, at man skal tilpasse sig den grå middelnorm, man skal ikke gøre oprør, man skal ikke råbe højt.

Det er egentlig også underligt, hvordan den danske folkekirke er havnet dér, når man ser på, hvad kirken gør i udlandet. I store dele af udlandet er det fuldstændig utænkeligt, at kirken ville tilpasse sig den grå norm. Jeg kan nævne Polen. Jeg kan nævne Østtyskland. Jeg kan nævne hele Latinamerika. Men jeg kan altså også nævne Norge og Sverige, hvor præsterne ikke er faldet for denne modbydelige, kvalmende, ækle middelnorm.

(Kort bemærkning).

Mette Madsen (V):

Jeg tror, fru Anne Grete Holmsgård sagde noget i retning af, at det var godt, når det var sådan, at når man kom ud af en kirke, havde man fået fornyet troen på sig selv.

Jeg har altid opfattet det sådan, at det var godt, man havde fået fornyet troen på Gud, når man gik ud af kirken.

Steffensen (KrF):

Efter alle de ord, der er faldet i denne debat, er det nok ikke nemt at komme med noget, der er særlig nyt. Men jeg synes, vi kan drage en konklusion: alle har ønsket, at folkekirken fortsat skal være folkets kirke. Alle har givet udtryk for, at det er vigtigt, at denne folkets kirke har frihed til at forkynde det, den er sat til at forkynde: evangeliet.

Den egentlige fare for folkekirken i dag er, at den bliver et fremmedelement i vort folkeliv, og at den bliver det, man kunne kalde en museal genstand, som vi kan omfatte med stor respekt, som vi har for alle vore museale ting, vore fortidsminder.

Fru Anne Grete Holmsgård har i hvert fald ret i én ting: kirkens budskab er det livgivende budskab til mennesker. Evangeliets budskab er højt hævet over os alle og retter uanset vore mange forskelligheder sin tale til os alle, uanset om vi ønsker det eller ej. Dette er det egentlige. Dette er ærindet for vor kirke. Og den er efter vores ordning bundet